

Sygn. akt: *IC 532/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. A. B. w dniu 7 grudnia 2016 r.

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 19.490,62 zł (dziewiętnastu tysięcy czterystu dziewięćdziesięciu złotych sześćdziesięciu dwóch groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 2 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 3.392 zł (trzech tysięcy trzystu dziewięćdziesięciu dwóch złotych dziewięćdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić pozwanej (...) S.A. w W. z kasy Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1.174,64 zł (jednego tysiąca stu siedemdziesięciu czterech złotych sześćdziesięciu czterech groszy) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

UZASADNIENIE

Powód **K. K.** domagał się zasądzenia od pozwanej **(...) S.A. w W.** (dalej jako: S.) kwoty 19.490,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Powód podniósł, że 25 czerwca 2009 r. w trybie adhezyjnym zawarł z pozwaną (...)nr (...). Umowa ta zawarta została na czas oznaczony – 20 lat, jednakże w dniu 13 maja 2014 r. powód złożył wniosek o wypłatę „Świadczenia wykupu”. Pozwana wypłaciła powodowi w dniu 2 czerwca 2014 r. kwotę 12.993,75 zł, stanowiącą 40% środków zgromadzonych przez powoda. Różnica w kwocie 19.490,62 zł została przez S. potrącona z tytułu quasi opłaty likwidacyjnej, która zdaniem powoda została naliczona bezzasadnie, bowiem postanowienia umowne (zawarte w OWU), w oparciu o które dokonano naliczenia przedmiotowej opłaty, mają charakter niedozwolonych postanowień umownych.

W dniu 19 lutego 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku wydał w sprawie o sygn. akt I Nc 2/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od ww. nakazu pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że powód był informowany o warunkach umowy i wyrażał na nie zgodę, a ponieważ jest radcą prawnym i odbiega in plus od wzorca przeciętnego polskiego konsumenta, powoływanie się przez niego na przepisy chroniące konsumentów jest nadużyciem prawa. Pozwana stwierdziła też, że kwestionowanych przez powoda postanowień nie można uznać za niedozwolone bowiem m.in. dotyczą głównego świadczenia stron sformułowanego

w sposób jednoznaczny, a ponadto nie kształtują praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i jednocześnie rażąco naruszający jego interesy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. K. zawarł z pozwaną (...) S.A. w W. „Umowę ubezpieczenia na życie z (...)ze składką regularną M. (...)” nr (...), potwierdzoną polisą nr (...). Umowa ta zawarta została na czas oznaczony – 20 lat, wysokość miesięcznej składki wynosiła 510 zł. Prawa i obowiązki wynikające z umowy określone zostały w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia na życie z (...) ze składką regularną M. (...), o indeksie (...) (OWU). Powód przed zawarciem umowy zapoznał się z OWU, warunki umowy nie były z powodem indywidualnie uzgadniane.

Okoliczności bezsporne, vide : wniosek o zawarcie umowy, k. 11-13; polisa, k. 49 .

Zakres ubezpieczenia obejmował następujące zdarzenia ubezpieczeniowe: dożycie przez ubezpieczonego daty dożycia, śmierć ubezpieczonego w okresie ubezpieczenia. W przypadku zajścia pierwszego ze zdarzeń ubezpieczeniowych ubezpieczyciel wypłaca ubezpieczonemu świadczenie ubezpieczeniowe w wysokości kwoty równej wartości rachunku, w przypadku zajścia drugiego ze zdarzeń ubezpieczeniowych ubezpieczyciel wypłaca uposażonemu świadczenie w wysokości wyższej z następujących kwot:

- kwoty równej wartości rachunku powiększonej o kwotę równą dziesięć procent wartości części bazowej rachunku,
- kwoty równej sumie wpłaconych składek regularnych i składek dodatkowych zmniejszonej o wartość środków odpisanych z rachunku jednostek funduszy w związku z częściowymi wypłatami świadczenia wykupu.

W §23 OWU określono, że ubezpieczający, od drugiej rocznicy polisy ma prawo wystąpić o wypłatę wartości wykupu pod warunkiem, że opłacił wszystkie składki regularne w należnej wysokości, wymagane do dnia złożenia wniosku o wypłatę świadczenia wykupu. Złożenie takiego wniosku skutkuje rozwiązaniem umowy z dniem jego złożenia. Wysokość świadczenia wykupu (kwoty do wypłaty), jest równa wartości części wolnej rachunku oraz określonego procentu wartości części bazowej rachunku, wskazanego w ust. 15 załącznika nr 1 do OWU. Wysokość tego procentu, ustalana jest na podstawie okresu ubezpieczenia dla danej umowy, aktualnego na dzień jej zawarcia, oraz roku oznaczającego w okresie bazowym (pierwsze 7 lat polisy) oraz po jego upływie, jeśli nie zostały opłacone należne za ten okres składki:

- a) w przypadku, gdy nie nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej – liczbę lat polisy, za które w pełni zostały zapłacone wszystkie składki regularne, powiększoną o 1, jednak nie wyższą niż rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu,
- b) w przypadku, gdy nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej – liczbę lat polisy, za które w pełni zostały zapłacone wszystkie składki regularne, powiększoną o 1, jednak nie wyższą niż rok polisy poprzedzający rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu; jeżeli okres zawieszenia nie rozpoczyna się w rocznicę polisy, to okresy, za które zostały zapłacone składki regularne w latach polisy, w których zawieszenie miało miejsce, podlegają sumowaniu.

Po okresie bazowym, pod warunkiem opłacenia składek regularnych należnych za okres bazowy:

- a) w przypadku, gdy nie nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej w okresie bazowym – rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu,
- b) w przypadku, gdy nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej w okresie bazowym – rok polisy poprzedzający rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu.

Zgodnie z ust. 7 OWU, w przypadku złożenia wniosku o częściową wypłatę świadczenia wykupu, Ubezpieczyciel dokonuje odpisania jednostek funduszy z rachunku jednostek funduszy w wysokości wnioskowanej przez

Ubezpieczającego. W pierwszej kolejności odpisywane są jednostki funduszy stanowiące część wolną rachunku. W przypadku, gdy brak jest jednostek funduszy stanowiących część wolną rachunku albo wartość jednostek funduszy stanowiących część wolną rachunku nie wystarczy na pokrycie częściowej wypłaty świadczenia wykupu, Ubezpieczyciel dokona odpisania stosownej liczby jednostek funduszy stanowiących część bazową rachunku, z zastrzeżeniem ust. 8.

W ust. 8 określono, że w przypadku odpisania, zgodnie z ust. 7, jednostek funduszy stanowiących część bazową rachunku, wysokość wypłacanej kwoty świadczenia wykupu w tej części stanowić będzie określony procent środków odpisanych z części bazowej rachunku, ustalony na zasadach określonych w ust. 5 – 6.

W ust. 9 stwierdzono, że wysokość kwoty całkowitej lub częściowej wypłaty świadczenia wykupu, obliczana jest według cen jednostek funduszy z dnia wyceny danego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, następującego nie później niż w trzecim dniu roboczym od dnia rozwiązania umowy lub odpowiednio dnia doręczenia wniosku o częściową wypłatę świadczenia wykupu, z zastrzeżeniem ust. 10 oraz §25 ust. 2 i §29.

Zgodnie z ust. 10 w przypadku, gdy w dniu rozwiązania umowy, o którym mowa w ust. 1 lub odpowiednio w dniu doręczenia wniosku o częściową wypłatę świadczenia wykupu, na rachunku jednostek funduszy znajdują się również jednostki ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, których wycena nie jest dokonywana w każdym dniu roboczym, to wysokość kwoty częściowej lub całkowitej wypłaty świadczenia wykupu w części pochodzącej z odpisania jednostek ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, których wycena dokonywana jest w każdym dniu roboczym - obliczana jest na zasadach określonych w ust. 9, a w części pochodzącej z odpisania jednostek ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, których wycena nie jest dokonywana w każdym dniu roboczym – obliczana jest na zasadach określonych szczegółowo w regulaminie ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych.

W ust. 11 zapisano, że zamiana jednostek funduszy na gotówkę następuje niezwłocznie po dniu, na który została obliczona wysokość kwoty częściowej lub całkowitej wypłaty świadczenia wykupu, z zachowaniem terminu wypłaty, o którym mowa w ust. 12, w którym z kolei stwierdzono, że wypłata kwoty całkowitej lub częściowej wypłaty świadczenia wykupu nastąpi niezwłocznie po otrzymaniu przez Ubezpieczyciela wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 3, lecz nie później niż w terminie 14 dni od, uwzględnionego przy obliczaniu kwoty do wypłaty, dnia wyceny ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, którego jednostki zostały odpisane najpóźniej. Począwszy od dnia wskazanego w ust. 11 do dnia wypłaty świadczenia, na rachunku jednostek funduszy zapisywana jest gotówka w wysokości ustalonej w oparciu o zasady określone w ust. 9, która jest nieoprocentowana. Kwota do wypłaty zostanie pomniejszona o kwotę należnych i niepobranych opłat.

W tabeli zamieszczonej w ust. 15 załącznika nr 1 do OWU wskazano określony procent części bazowej rachunku wypłacany Ubezpieczającemu, w przypadku odpisania jednostek funduszy z części bazowej rachunku w związku z całkowitą lub częściową wypłatą świadczenia wykupu. Było to, w przypadku okresu ubezpieczenia na dzień zawarcie umowy wynoszącego 20 lat:

Rok	%
1	0
2	0
3	20

4	30
5	40
6	50
7	60
8	65
9	67
10	69
11	72
12	74
13	77
14	79
15	82
16	84
17	87
18	90
19	93
20	96

Przy czym rok oznaczał:

1) w okresie bazowym oraz po jego upływie, jeśli nie zostały opłacone składki regularne należne za okres bazowy:

a) w przypadku, gdy nie nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej – liczbę lat polisy, za które w pełni zostały zapłacone wszystkie składki regularne, powiększoną o 1, jednak nie wyższą niż rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu,

b) w przypadku, gdy nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej – liczbę lat polisy, za które w pełni zostały zapłacone wszystkie składki regularne, powiększoną o 1, jednak nie wyższą niż rok polisy poprzedzający rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu; jeżeli okres zawieszenia nie rozpoczyna się w rocznicę polisy, to okresy, za które zostały zapłacone składki regularne w latach polisy, w których zawieszenie miało miejsce, podlegają sumowaniu.

2) po okresie bazowym, pod warunkiem opłacenia składek regularnych należnych za okres bazowy: a) w przypadku, gdy nie nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej w okresie bazowym – rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu, b) w przypadku, gdy nastąpiło zawieszenie opłacania składki regularnej w okresie bazowym – rok polisy poprzedzający rok polisy, w którym dokonywana jest całkowita lub częściowa wypłata świadczenia wykupu.

Okoliczności bezsporne, vide : OWU wraz z załącznikiem nr 1, k. 14-25.

Powód 13 maja 2014 r. (w piątym roku trwania okresu ubezpieczenia) złożył wniosek o wypłatę wartości wykupu, co skutkowało przedterminowym rozwiązaniem umowy. W rozliczeniu umowy pozwana wyliczyła wartość rachunku jednostek funduszy na kwotę 32.484,37 zł, z czego suma wpłaconych składek wyniosła 30.447 zł. Pozwana w dniu 2 czerwca 2014 r. wypłaciła powodowi kwotę 12.993,75 zł.

Okoliczności bezsporne, vide : wniosek o wypłatę z dowodem nadania, k. 52-53; potwierdzenie przelewu, k. 54; rozliczenie, k. 90v.

Pismem z 11 lutego 2015 r. (wysłanym dzień później) powód wezwał pozwaną do zapłaty m.in. kwoty 18.070,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 2 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, z tytułu bezprawnie pobranej opłaty za wykup całkowity polisy nr (...). Wezwanie powtórzył pismem z 28 kwietnia 2015 r. Pozwana odmówiła zapłaty.

Okoliczności bezsporne, vide : wezwania do zapłaty z dowodem nadania, k. 55-58; pismo pozwanej, k. 59-61 .

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonując ustaleń faktycznych, które nota bene w niniejszym postępowaniu były właściwie bezsporne, oparł się na załączonych do akt dokumentach, których prawdziwości i autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd też nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd przeprowadził również dowód z opinii biegłego z zakresu matematyki ubezpieczeniowej W. F. na okoliczność ustalenia prawidłowości kalkulacji pobieranych przez pozwaną kosztów związanych z przedterminowym rozwiązaniem umowy i ich wpływu na wysokość wartości wykupu, ustalenie kosztów poniesionych przez pozwaną w związku z wykonaniem przedmiotowej umowy, a także wskazanie związku pomiędzy ustaloną opłatą likwidacyjną, a kosztami poniesionymi przez pozwaną spółkę w związku z przedmiotową umową. Ostatecznie jednak sąd pominął przedmiotowy dowód jako nieistotny dla rozstrzygnięcia nin. sprawy. Przedmiotem sporu nie była bowiem prawidłowość wyliczeń przeprowadzonych przez pozwaną, a kwestia, czy postanowienia umowne dotyczące dokonanych przez pozwaną potrąceń z wpłaconych przez powoda składek stanowią klauzulę abuzywną.

W myśl art. 385¹ §1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone zależy od spełnienia następujących przesłanek: postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom; ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami; ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta; postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia. Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje, że sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

W ocenie sądu nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie powyższe przesłanki zostały spełnione.

Wedle definicji art. 385¹ §3 k.c. postanowienia umowy „nieuzgodnione indywidualnie” to takie, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. Chodzi tu więc o takie klauzule umowne, które zostały objęte „indywidualnym”, odrębnym uzgodnieniem (np. stanowiły przedmiot negocjacji). Takimi postanowieniami z reguły nie są postanowienia wzorców (bo te, w trybie związania nimi konsumenta przyjętym w art. 384, w ogóle nie podlegają „uzgodnieniu”, dlatego też okoliczność, że kontrahent wiedział o określonych klauzulach (względnie mógł się dowiedzieć), nie oznacza, że klauzulę „uzgodniono”. W niniejszej sprawie możliwość pobierania przez pozwaną opłaty likwidacyjnej, jak również sposób jej wyliczenia, zostały określone w OWU, na treść których kontrahent (strona powodowa) nie miał żadnego wpływu – mógł je jedynie w całości przyjąć lub odrzucić. Tym samym należy uznać, że nie zostały one uzgodnione indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także, zdaniem sądu, głównych świadczeń stron umowy. Należy przede wszystkim wskazać, że ustawodawca zastosował w tym względzie formułę negatywną, stanowiąc, że ocena dopuszczalności klauzul nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Wprawdzie ustawodawca nie określił, co należy rozumieć przez sformułowanie „główne świadczenia stron”, ale należałoby sądzić, że z reguły są to takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia czyli tzw. essentialia negotii. W niniejszym przypadku są to: ze strony pozwanej – świadczenie ochrony ubezpieczeniowej na rzecz klientów (konsumentów), ze strony zaś konsumenta – zapłata wynagrodzenia za świadczone przez pozwaną usługi - składki. Głównym świadczeniem należnym zatem pozwanemu jest składka a nie swoista opłata likwidacyjna, za jaką należy uznać potrącenie części zgromadzonych na rachunku powoda składek. Niewątpliwie taka opłata ma wpływ na świadczenie wykupu (pomniejszając je), które stanowi główne świadczenie pozwanego. Tym samym świadczenie powoda polegające na przekazaniu części świadczenia wykupu na rzecz pozwanej, jest świadczeniem dotyczącym świadczenia głównego i z nim związanym, nie stanowi jednak samo w sobie głównego świadczenia stron.

Odnosząc się natomiast do kwestii ukształtowania praw i obowiązków konsumenta w sprzeczności z dobrymi obyczajami i w sposób rażąco naruszający interesy konsumenta należy zacytować stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 13 lipca 2005 r. (I CK 832/04): „W rozumieniu art. 385¹ §1 KC ‘rażące naruszenie interesów konsumenta’ oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast ‘działanie wbrew dobrym obyczajom’ w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie wskazane w tym przepisie formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta”.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wysokość owej quasi opłaty likwidacyjnej za wypłatę wartości wykupu ustalana była według określonej w umowie tabeli i uzależniona wyłącznie od okresu związania stron umową. Umowa nie określała co wchodzi w skład tego świadczenia tj., jakie składają się na nie koszty, czy opłaty. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, wysokość opłaty likwidacyjnej nie miała też żadnego związku z faktycznie ponoszonymi przez S. kosztami związanymi z realizacją, bądź faktem przedterminowego rozwiązania tej konkretnej umowy. Jak stwierdził w wyroku z 19 marca 2007 r. (III SK 21/06) Sąd Najwyższy, a które to zdanie sąd orzekający

w pełni podziela i uznaje przedstawione w nim poglądy za własne, przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta w przypadku wcześniejszego wypowiedzenia umowy, ale zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy. Zdaniem sądu objęte pozwem postanowienie umowne w sposób nieusprawiedliwiony nakłada na konsumenta obowiązek płacenia opłaty likwidacyjnej bez możliwości określenia jakie świadczenie wzajemne ze strony pozwanej mu się należy. Konsument nie ma zatem możliwości stwierdzenia, czy jego świadczenie jest ekwiwalentne i uzasadnione. Godzi to w zasadę równowagi kontraktowej stron, uniemożliwiając konsumentowi ochronę jego praw. Pozwana dysponuje natomiast prostym mechanizmem naliczania tej opłaty i fizycznego jej pobierania w drodze potrąceń. Nie ulega więc wątpliwości, że przedmiotowe postanowienie umowne jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes konsumenta (strony powodowej). Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Ustawa nie rozróżnia konsumentów na bardziej i mniej profesjonalnych, obeznanych z przepisami prawa etc. Dlatego nie ma znaczenia, że – jak podnosiła strona pozwana – powód jest radcą prawnym, bo jest to okoliczność indyferentna dla oceny jego statusu konsumenta i nie może być traktowana „wyłącznie w aspekcie formalnym”. Przyjęcie, że jakaś klauzula uznana zostaje za niedozwoloną powoduje, że wywiera to skutek na rzecz każdego z konsumentów, a nie tylko mieszczących się w średniej, lub poniżej oceny wzorca przeciętnego konsumenta.

Należy też podkreślić, że w sprawie o podobnym stanie faktycznym wypowiadał się też Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wyrokiem z 9 stycznia 2012 r. uznał taką klauzulę za niedozwoloną i zakazał jej stosowania. Orzeczenie to podlegało rozpoznaniu kasacyjnemu (sygn. akt I CSK 149/13), w którym Sąd Najwyższy, oddalając skargę kasacyjną, podzielił to stanowisko Sądu Okręgowego (i Sądu Apelacyjnego, który wcześniej oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego).

W związku z powyższym należało uznać, że przedmiotowe postanowienie umowne nie wiąże stron, a co za tym idzie brak jest podstaw do świadczenia przez powódkę na rzecz pozwanej z tego tytułu. Tym samym świadczenie to, jako nienależne, podlega zwrotowi.

Dlatego też sąd, na podstawie art. 405 §1 k.c. oraz 410 §§1 i 2 k.c., zasądził na rzecz powoda zwrot pobranej przez pozwaną kwoty, stanowiącej różnicę między wartością rachunku jednostek funduszy powoda (32.484,37 zł), a kwotą mu wypłaconą (12.993,75 zł), to jest kwotą 19.490,62 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §§1 i 2 k.p.c., zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia, w którym pozwana wypłaciła powodowi bezsporną część żądania.

O kosztach sądowych sąd orzekł w punkcie II wyroku, na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w całości. Na koszty te złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 975 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł – ustalone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. poz. 490), mającego w niniejszej sprawie zastosowanie na podstawie §22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. poz. 1715).

W punkcie III natomiast sąd nakazał zwrócić pozwanej niewykorzystaną kwotę zaliczki na wynagrodzenie biegłego (1.174,64 zł).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)